

РЕШЕНИЕ

№ 9754

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **881** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на "Мистрал дистрибуция" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22002222002642-091-001/ 10.07.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1380/29.09.2023 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно определените му задължения по ЗДДС в общ размер 202 627,01 лв. за данъчни периоди от м.февруари до м.юли и от м.септември до м.декември 2019 г., от м.март до м.юли и от м.септември до м.декември 2020 г. и от м.януари до м.март 2021 г., както и начислените лихви в общ размер 85 127,62 лв.

Дружеството-жалбоподател оспорва отказаното му при ревизията право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД, "Инко брандс" ЕООД, "Нел 23" ЕООД, "Ренесанс трейдинг" ЕООД, "Цонфорд плюс" ЕООД и "Селектико" ЕООД. Счита обжалвания РА за незаконосъобразен поради издаването му в противоречие с материално-правните разпоредби на данъчното законодателство. Твърди, че констатациите на органите по приходите са необосновани. Намира, че фактическите ин констатации приходите не се подкрепят от събраните в хода на ревизията доказателства. Счита, че не е направен задълбочен анализ на доказателствата и неправилно е възприета липса на реално извършени доставки на стоки. Жалбоподателят настоява, че от представените доказателства безспорно се установява реалността на извършените доставки, по които му е отказан данъчният кредит. Позовава се на практиката на ВАС и СЕС по данъчни дела. Подробни съображения излага

в депозираната жалба, като претендира отмяната на РА. Не претендира разноси. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Ответникът – Директорът на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП, не се явява и не изпраща представител, а пълномощникът му юк.Т. е депозирала молба от 09.10.2024 г. (л.482), с която моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Решението на Директора на ДОДОП е връчено на жалбоподателя на 09.11.2023 г. по електронен път (л.37). Жалбата е подадена по пощата на 23.11.2023 г. (л.345), в рамките на установения в закона срок за обжалване. Жалбата е подадена от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

С Ревизионен акт № Р-22220521002986-091-001/21.01.2022 г. (прил.7, с.4804) на жалбоподателя са определени задължения по ЗДДС за данъчните периоди от м.януари до м.юли 2019 г. и от м.август 2019 г. до м.март 2021 г. Казаният РА е отменен от Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП с Решение № 606/26.04.2022 г. (прил.2, с.1), поправено с Решение за поправка на ОФГ № 1802/14.11.2022 г. (прил.15, с.9523), и преписката е върната за нова ревизия. В съответствие с цитираното решение, със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002222002642-020-001/27.05.2022 г., издадена от И. Х. К., Началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП-гр.В. Т., е възложена ревизия на жалбоподателя за определяне задължения по ЗДДС за данъчните периоди от м.февруари до м.юли 2019 г., от м.март 2020 г. до м.март 2021 г. и за периода от 20.08.2019 г. до 31.01.2020 г. ЗВР е връчена на жалбоподателя по електронен път на 07.06.2022 г. (л.46), като е определен срок за извършване на ревизията – до три месеца от връчване на заповедта. За ревизиращи органи са определени З. Тикова З. – гл.инспектор по приходите, ръководител на ревизията, и К. Н. Ц. – гл.инспектор по приходите. ЗВР е изменена със ЗИЗВР № Р-22002222002642-020-002/05.09.2022 г. и № Р-22002222002642-020-003/04.10.2022 г., с които срокът за извършване на ревизията е продължаван, а с втората от тях е променен обхватът на ревизията по ЗДДС за данъчните периоди от м.февруари до м.юли 2019 г., от 20.08.2019 г. до 31.01.2020 г. и от м.март 2020 г. до м.март 2021 г. Със Заповед № Р-22002222002642-023-001/13.10.2022 г. ревизионното производство е спряно и е възобновено със Заповед № Р-22002222002642-143-001/26.10.2022 г. Със ЗИЗВР № Р-22002222002642-020-004/15.11.2022 г. срокът за извършване на ревизията е продължаван и е променен обхватът на ревизията по ЗДДС за данъчните периоди от м.февруари до м.юли и от м.септември до м.декември 2019 г., от м.март до м.юли 2020 г. и от м.септември 2020 г. до м.март 2021 г. Със ЗИЗВР № Р-22002222002642-020-005/18.11.2022 г. срокът за извършване на ревизията е удължен до 22.05.2023 г.

Органът по възлагането е оправомощен със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. (л.38) на Директора на ТД на НАП С. и със Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на Зам.-Изпълнителния директор на НАП (л.40). Последният на свой ред е оправомощен да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 ДОПК, със Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.43).

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р- Р-22002222002642-091-001/05.06.2023 г., връчен електронно на 19.06.2023 г. Срещу констатациите на РД ревизираното лице не е подало възражение.

Ревизията приключва с РА № Р-22002222002642-091-001/10.07.2023 г., издаден от И. Х. К., Началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП-гр.В. Т. - орган, възложил ревизията, и З. Тикова З. – гл.инспектор по приходите при ТД на НАП-гр.В. Т. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 24.07.2023 г.

При ревизията е установено, че дейността на дружеството е търговия на едро с пакетирани захарни и шоколадови изделия. Същата е упражнявана от три търговски обекта – наети по договори за наем складове, находящи се [населено място] (кв. "Военна рампа", [улица],[жк], [улица]), и [населено място] (с.Я. - до ЖП гара). Представени са удостоверения за регистрация на обектите, издадени от ОДБХ - С. град и П..

На ревизираното лице са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от 30.09.2022 г. и от 04.05.2023 г. и в отговор са представени главни книги; оборотни ведомости; хронологии на счетоводни сметки; договор за комплексно логистично обслужване от 29.05.2020 г., сключен с "Паплог" ЕООД; договори за парични заеми; банкови извлечения; фактури за получени транспортни услуги от различни доставчици; някои придружени от фискални касови бележки; договор за наем на автомобили от 01.08.2016 г., сключен с "Маг кар" ЕООД; договор за факторинг услуги от 21.06.2017 г. с "МК фактор" ЕООД; договор за международни куриерски и транспортни услуги, сключен със "Спиди" АД; копия на спорните фактури, някои придружени от фискални касови бележки.

Към ревизионната преписка са присъединени доказателства, събрани в хода на предходното ревизионно производство, описани в РД - стр.166-167; представените с жалбата срещу първоначалния РА, описани РД - стр.186-190.

С Протокол № 1682636/05.10.2022 г. е документирано посещение в счетоводния офис на жалбоподателя, като са представени оборотни ведомости за периода от 01.02.2019 г. до 31.03.2021 г.

С Протокол №1681941/29.03.2023 г. е документирано посещение на складовите бази, използвани от ревизираното лице, както и складова база, където в контейнер се съхраняват документи. Установено е, че достъп до този контейнер не е възможен.

Управителят на ревизираното дружество е представил писмени обяснения, според които комуникацията относно заявките и доставките по спорните доставки е осъществявана по телефон и електронен път - чрез и-мейл; лицето не разполага със запазена електронна кореспонденция, касаеща заявки на стоки от посочените доставчици. С контрагентите се е комуникирало чрез електронна поща и телефонни разговори. Задълженото лице е посочило, че договорите и детайлите по осъществяване на отделните сделки представляват търговска тайна. Стоките са получавани основно в склада в@@@24@[жк], [улица], транспортирани са за сметка на доставчиците, с транспорт, организиран от тях. Складът в [населено място] е бил обслужван от [населено място] с вече заприходена стока, основно с наети МПС по договора с "Маг кар" ЕООД и в някои случаи от външни транспортни фирми. В някои случаи са получавани от складове на доставчиците. При получаването на стоките са участвали управителят и/или служителите на "Мистрал дистрибуция" ЕООД, както и други лица, участвали в товаро-разтоварните дейности, напр. шофьори, но те не са участвали в приемането на стоките. МОЛ са били С. М. С., М. В. Д. и И. С. С., които са сравнявали описаните в получените фактури стоки с физически пристигналите в склада стоки с цел установяване на евентуални различия и липси на бройки от артикули по доставките. Когато е имало съответствие на артикулите и броя стоки с описанието в придружаващия ги документ – фактура, не са съставяни допълнителни документи и описи на липсващи или несъответстващи стоки. При евентуално разминаване стоките са компенсирани в следващите доставки.

Ревизията е отказала право на приспадане на данъчен кредит, както следва:

1. В размер на 11 665,92 лв. по фактура № 0...34/28.02.2019 г. с предмет кекс 350 г - 26 880 бр., издадена от "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД.

При извършената на доставчика насрещна проверка доставчикът е представил фактурата с приложена стокова разписка № 0...1/20.07.2022 г., счетоводни документи и справка за стоков поток, според която предходен доставчик е "Селектико" ЕООД. Представило е обяснение, според което контакти с клиента е осъществявал К. К.; стоките не са съхранявани в склад на доставчика, а са транспортирани директно от склад на доставчика до склад на клиента.

В хода на предходно контролно производство на "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД е представен договор за логистично обслужване от 06.01.2019 г. с "Паплог" ЕООД.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил фактурата от предходния доставчик "Селектико" ЕООД в дневника си за покупките.

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурата, без приложени съпътстващи документи, както и счетоводни документи.

2. В размер на 14 906,38 лв. по следните фактури, издадени от "Инко брандс" ЕООД:

№ 0...2/23.04.2020 г. с предмет: вафли - 10 000 бр., шоколад 23 г - 3 520 бр., бонбони - 2 000 бр., бисквити - 4 000 бр., бонбони Candies - 1 952 бр., солети - 8 000 бр.

№ 0...4/14.05.2020 г. с предмет: дропс бонбони 9 бр. в кут. - 445 кут., дропс бонбони 9 бр. в кут. - 138 кут.

№ 0...6/22.06.2020 г. с предмет: бонбони Candies Lollypop 100 бр. в кут. - 560 кут., снакс 100 г - 1 640 бр., Снакс 125 г - 1 920 бр., чипс - 32 400 бр.

№ 0...9/28.07.2020 г. с предмет: бонбони - 6 412 бр., чипс - 23 720 бр.

Извършена е насрещна проверка на доставчика, при която от него са изискани документи и обяснения. Искането е надлежно връчено по ел.път и наред с това - по реда на чл.32 ДОПК, но в отговор не са представени документи и обяснения.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил спорните фактури в дневника си за продажбите; както и че при него са били назначени 2 лица на трудов договор на длъжност оперативен счетоводител и търговски представител.

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурите, без приложени съпътстващи документи, както и счетоводни документи. От документите, приложени към жалбата срещу първоначалния РА, е установено, че прекият доставчик е придобил стоките чрез ВОП от немските дружества "А. Foods" GMBH I.G. и "С. & Harvey С." GMBH.

3. В размер на 55 920,95 лв. по следните 27 фактури, всичките с предмет стоки по опис, издадени от "Нел 23" ЕООД: № 0...202/05.03.2020 г., № 0...203/09.03.2020 г., № 0...206/18.03.2020 г., № 0...208/23.03.2020 г., № 0...210/26.03.2020 г., № 0...211/30.03.2020 г., № 0...212/03.04.2020 г., № 0...215/15.04.2020 г., № 0...217/17.04.2020 г., № 0...218/21.04.2020 г., № 0...219/24.04.2020 г., № 0...221/04.05.2020 г., № 0...223/12.05.2020 г., № 0...226/15.05.2020 г., № 0...227/19.05.2020 г., № 0...232/02.06.2020 г., № 0...236/10.06.2020 г., № 0...240/15.06.2020 г., № 0...244/24.06.2020 г., № 4...3/07.09.2020 г., № 4...12/05.10.2020 г., № 4...28/02.11.2020 г., № 4...40/03.12.2020 г., № 4...43/08.12.2020 г., № 4...49/11.01.2021 г., № 4...56/01.02.2021 г., № 11...3/01.03.2021 г.

При извършената му насрещна проверка доставчикът е представил 20 от 27-те фактури, и банкови извлечения, от които е видно, че разплащането между контрагентите е по банков път. Като предходен доставчик е посочено немското дружество "А. Foods" GMBH I.G., като са приложени инвойс фактури и ЧМР.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил 7 от 27-те фактури в дневника си за продажбите; че е декларирал ВОП от "А. Foods" GMBH I.G.

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурите с приемо-предавателни протоколи /спесификации/ към тях, и счетоводни документи. От документите, приложени към жалбата срещу първоначалния РА, е установено, че прекият доставчик е придобил стоките чрез ВОП от немските дружества "А. Foods" GMBH I.G. и "С. & Harvey С." GMBH.

4. В размер на 104 491,80 лв. по следните 10 фактури, издадени от "Ренесанс трейдинг" ЕООД: № 0...26/27.02.2019 г. с предмет: Candies 1 кг - 1 680 бр., Candies 75 г - 270 бр., Candies 75 г - 270 бр., Candies 80 г - 1 050 бр., Candies 80 г - 350 бр., Candies 100 г 1 238 бр., Candies 100 г 160 бр.

№ 1...1/07.03.2019 г. с предмет: кроасани 85 г - 36 800 бр., кроасани 180 г - 24 250 бр., кекс 60 г - 50 725 бр., кекс 300 г - 14 728 бр., чипс - 48 800 бр.

№ 1...3/02.04.2019 г. с предмет: Salted Sticks 45 г - 5 040 бр., кекс 300 г - 1 362 бр., чипс - 570 бр.

№ 1.....14/31.05.2019 г. с предмет G&H Mints by C.&Harvey - 10 units in KAR - 1 250 стека.

№ 1...26/30.06.2019 г. с предмет чипс - 32 300 бр.

№ 0...49/31.07.2019 г. с предмет: Candies Lolyrop 100/box - 840 бр., Pralines 150 г - 9 600 бр., Pralines 140 г - 7 200 бр., Pralines 125 г - 1 500 бр.

№ 0...61/23.09.2019 г. с предмет: Т./box - 3 000 бр., Cream powder - 3 360 бр., Cookies - 7 680 бр.

№ 0...73/21.10.2019 г. с предмет: бонбонiera - 6 094 бр., мюсли - 6 048 бр.

№ 0...84/29.11.2019 г. с предмет: крекери - 3 200 бр., сезамки - 15 065 бр., сметана на прах 80 г - 880 бр., сладки - 2 000 бр.

№ 0...88/06.12.2019 г. с предмет: бисквити - 14 022 бр., бонбони 140 г - 3 900 бр.

При извършената му насрещна проверка доставчикът е представил фактурите, счетоводни документи, банкови извлечения, фактури от предходен доставчик и писмени обяснения.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил фактурите в дневника си за продажбите; както и че в дружеството има 36 лица назначени на трудов договор.

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурите, без приложени съпътстващи документи, както и счетоводни документи. От документите, приложени към жалбата срещу първоначалния РА, е установено, че прекият доставчик е придобил стоките чрез ВОП от немските дружества "А. Foods" GMBH I.G. и "С. & Harvey С." GMBH.

5. В размер на 8 878,03 лв. по фактура № 0...1102/11.02.2019 г. с предмет: чай Л. - 7 000 кут., шоколад Бон-о-Бон 140 г - 71 200 пл., чипс - 35 305 бр., издадена от "Цонфорд плюс" ЕООД.

При първата ревизия е извършена насрещна проверка на доставчика, при която от него са изискани документи и обяснения. Искането е надлежно връчено по ел.път и наред с това - по реда на чл.32 ДОПК, но в отговор не са представени документи и обяснения. При повторната ревизия не е извършвана насрещна проверка.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил фактурата в дневника си за продажбите.

Установено е, че на "Цонфорд плюс" ЕООД е извършена ревизия за м.януари и м.февруари 2019 г., при която от отношение на продажбите, деклариранието от лицето, не са представени документи, доказващи възможността на дружеството за осъществяване на реална дейност и за извършване на реални доставки по смисъла на чл.6 ЗДДС, като не е доказано наличие на материална база, търговски обекти и място, от което се осъществява декларираната дейност. Дружеството не разполага с персонал за осъществяване предмета на своята дейност. ДДС по издадените през периода фактури е начислен неправомерно, като за клиентите не възниква право

на приспадане на данъчен кредит от получателя посочен във фактурите. В хода на указаната ревизия ревизиращият екип е заключил, че фактурите, отразени в дневниците за продажби на "Цонфорд плюс" ЕООД, са издадени без да е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл.25 ЗДДС и данъкът е начислен, без да е изискуем. Декларираните облагаеми доставки по реда на чл.6 ЗДДС не са извършени, а фактурите за продажби са издадени без основание.

В хода на предходно контролно производство на "Цонфорд плюс" ЕООД лицето е представило обяснение, според което то има обект за съхранение на стоките е в [населено място] по договор с "Мистрал дистрибуция" ЕООД за съхранение и товаро-разтоварване, за което са приложени фактури за логистичните услуги. Сделките за продажбата на стоките са уговаряни и водени от собственика на дружеството, същият приема и организира пристигането на закупените стоки в наетото помещение. "Цонфорд плюс" ЕООД е доставчик на стоки на "Мистрал дистрибуция" ЕООД. Във връзка с логистичните услуги от "Мистрал дистрибуция" ЕООД за съхранение на стоки, стоките са в складовото помещение на "Мистрал дистрибуция" ЕООД, което не налага използване на транспортни услуги при осъществяване на сделките със стоки от посочените фактури за продажби. Сделките за продажбата на стоките са уговаряни и водени от собственика на дружеството, същият приема и организира предаването на закупените стоки. От представените фактури, издадени от "Мистрал дистрибуция" ЕООД на "Цонфорд плюс" ЕООД е видно, че същите са с предмет по договор за транспорт и товаро-разтоварни услуги за месеците в периода м.07.2018 г. до м.12.2018 г. и по договор за съхранение, но цитираните договори не са представени в хода на конкретното производство, както и в друго такова.

В хода на друго контролно производство "Цонфорд плюс" ЕООД е представило подобно обяснение, като е дорълнено, че за транспортирането на стоките се използват външни услуги на транспортни фирми - "Ребелде България" ЕООД, "Валвиксим-2006" ЕООД, "Бел ТТ Логистик" ООД, "Трансекспрес" ЕООД, "АТМ 91 спед" ЕООД за сметка на "Цонфорд плюс" ЕООД

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурата, без приложени съпътстващи документи, както и счетоводни документи. От документите, приложени към жалбата срещу първоначалния РА, е установено, че прекият доставчик е придобил стоките чрез ВОП от немското дружество "А. Foods" GMBH I.G.

6. В размер на 6 764,93 лв. по фактура № 0...800097/18.02.2019 г. с предмет кроасани 75 г - 27 300 бр., кроасани 180 г - 32 250 бр., издадена от **"Селектико" ЕООД**.

При първата ревизия е извършена насрещна проверка на доставчика, при която от него са изискани документи и обяснения. Искането е надлежно връчено по ел.път и наред с това - по реда на чл.32 ДОПК, но в отговор не са представени документи и обяснения. При повторната ревизия не е извършвана насрещна проверка.

От проверка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че доставчикът е отразил фактурата в дневника си за продажбите, както и че в дружеството няма лица, назначени по трудови правоотношения.

В хода на предходно контролно производство "Селектико" ЕООД е представило обяснение, съгласно което дейността на дружеството е ориентирана основно към внос на захарни и шоколадови изделия от Европейския съюз и търговия на едро с тях, осъществявана на територията на България. Предметът на издадените фактури към "Мистрал дистрибуция" ЕООД е продажба на стоки. Нямат сключен договор с "Мистрал дистрибуция" ЕООД. С контрагентите се комуникира основно чрез телефонни разговори и електронна поща. Договорите и детайлите по осъществяването на отделните сделки, представляват търговска тайна. Информацията, фактите, данните и решенията са достояние на определени лица с оглед изпълнение на техните ангажименти. Опазването им е в полза на бизнеса, който дружеството развива и се забранява разпространението им извън фирмата. Разплащанията се извършват по банков път, като дружеството няма открити банкови сметки и съответно няма лица, упълномощени да оперират с такива. Заприхождаването и изписването на стоките е отразено в счетоводните регистри на дружеството и същите са заведени аналитично по групи. Доставка до България на стоките се извършва от външни фирми за транспортни услуги. Транспортните средства не са собственост на дружеството и не разполагаме с данни за собствеността им, както и с данни за техните водачи. Заявените от клиента стоки са разтоварвани или

директно при вноса в неговите складове или са получавани от стопанисвания от дружеството обект чрез товарене в превозни средства на клиента. За проверявания период стоките са складираны по договор за логистични услуги - товаро-разтоварни операции и складиране на стоки с "Паплог" ЕООД. Стоките са получавани и съхранявани в това складово помещение. Видно от представените документи, дружеството използва основно външни фирми за услуги като транспорт, товаро-разтоварни дейности и складиране и това не налага наличието на собствена техническа и кадрова обезпеченост. Фирмата не разполага със собствени МПС. Използва транспортни услуги от външни фирми.

Жалбоподателят в хода на ревизията е представил фактурата, без приложени съпътстващи документи, както и счетоводни документи от своето счетоводство и това на доставчика. От документите, приложени към жалбата срещу първоначалния РА, е установено, че прекият доставчик е придобил стоките чрез ВОП от немското дружество "A. Foods" GmbH I.G.

7. По отношение на всички преки доставчици, посочени по горе по т.1 до т.6, са извършени насрещни проверки на **превозвачите**, описани в РД на стр.12-165, за които се твърди да са извършили транспортни услуги по спорните доставки, като е установено, че същите са разтоварвали стоките на адреси в [населено място], [улица] [населено място], [улица]. В транспортните документи на превозвачите е посочено лице за контакт при разтоварването в [населено място] - И. С., за когото е установено, че е служител на дружеството-жалбоподател; а в [населено място] - Н. И. за когото е установено, че е служител на "Мистрал България" ЕООД, свързано лице с дружеството-жалбоподател.

При така установеното ревизията е обосновала извода, че дружеството-жалбоподател е реалният получател по описаните по-горе ВОП, но доставките документално са оформени като получени стоки от сочените за доставчици "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД, "Инко брандс" ЕООД, "Нел 23" ЕООД, "Ренесанс трейдинг" ЕООД, "Цонфорд плюс" ЕООД и "Селектико" ЕООД. При това положение действителните доставчици не са тези, посочени във фактурите.

В заключение ревизията е приела, че представените документи не доказват реалност на спорните доставки. Правото на данъчен кредит е отказано на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 във вр.чл.6 ЗДДС.

Недоволен от издадения му РА, жалбоподателят го е оспорил по административен ред, и с Решение № 1380/29.09.2023 г. на Директора на ДОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, същият е потвърден.

По делото беше изслушана **съдебно-счетоводна експертиза** с вещо лице О. Т., която даде заключение по следните задачи, поставени от Съда:

1. Има ли издадени съпътстващи документи към спорните доставки, като договори, приемо-предавателни протоколи, стокони разписки или др. подобни. Какво счетоводно отражение са намерили посочените документи при жалбоподателя и при доставчиците.
2. Отчетени ли са приходи по спорните фактури при доставчиците.
3. Има ли разплащане по доставките, по какъв начин и на кои дати.
4. Доставчиците разполагали ли са с наети работници/служители - на какви длъжности, с каква квалификация е всеки един от тях, има ли ведомости за заплати, уведомления до НОИ.
5. Доставчиците разполагали ли са с ДМА и какви, къде са били заведени, има ли осчетоводени при тях покупки на материали и консумативи.
6. Да се установят стоките потоци на процесиите стоки, като за целта следва да се установи:
 - началните наличности на жалбоподателя в началото на ревизирания период по счетоводни данни и инвентаризация.
 - наличностите по видове при преките доставчици достатъчни ли са били за осъществяване на доставките от тях към жалбоподателя?
 - възможно ли е по всяка една от доставките, първичните счетоводни документи да се обвържат количествено и видово с посочените в Задача 1 съпътстващи документи, касаещи предаването на стоките.
 - всички доставчици, от които жалбоподателят се е снабдявал със стоки от вида на процесните.
7. Имат ли страните по сделките наети или собствени транспортни средства, има ли назначени шофьори, има ли издадени и осчетоводени документи за осъществен транспорт на стоките, предмет на доставката - при жалбоподателя и при доставчиците, ползвани ли са услуги на превозвачи и къде счетоводно е отразено това.

8. Имат ли връзка получените доставки с извършваната от жалбоподателя икономическа дейност през ревизионния период.

9. Редовно ли са водени счетоводствата на доставчиците и на жалбоподателя.

Съдът ще коментира експертното заключение при излагане на правните си изводи.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал се приобщиха следните **писмени доказателства**:

Представени от ответника: ЗВР № Р-2222521002986-020-001/ 25.05.2021 г.; ЗИЗВР № Р-2222521002986-020-002/02.09.2021 г.; ЗИЗВР № Р-222252100 2986-020-003/05.10.2021 г.; Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г.; Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021 г.; Заповед № З-ЦУ-1954/ 27.05.2021 г.; Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. (л.380).

Представени от доставчиците на удостоверителни услуги "Борика" АД и "Информационно обслужване" ЕАД във връзка с удостоверяване наличието и валидността на КЕП на служителите, подписали с електронен подпис ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА по първата и по втората ревизия (л.368, л.402, л.452).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 ДОПК и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда по чл.160, ал.4 ДОПК да разреши спора по същество.

Спазен е срокът по чл.109 ДОПК с оглед надлежното образуване на първото ревизионно производство, както и повторното такова. Същото е образувано в рамките на 5-годишния срок за първата ревизирана година 2019 г.

Оспореният РА е издаден след проведена повторна ревизия в изпълнение на Решение № 606/26.04.2022 г. на Директора на дирекция ОДОП-гр.С., с което е отменен първоначалният РА за спорния данъчен период. РА е издаден от органа, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията. Константна в тази връзка е практиката на ВАС, че при проведена повторна ревизия, след отмяна на предходно издаден РА, не започва ново ревизионно производство, а продължава вече образуваната и висяща ревизия. Това е така, защото първият РА е отменен от горестоящия административен орган, като преписката е върната в тази й част на органа по приходите, издал заповедта за възлагане на ревизията за издаване на нов ревизионен акт. Съгласно чл.155, ал.6 ДОПК производството за издаване на новия акт започва от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на акта, от което следва, че се възстановява висящността на ревизионното производство по отношение на същия данъчен субект и за посочените данъчни периоди. Повторната ревизия следва да се счита продължение на първата, като производството е висящо до влизане в сила на ревизионния акт. Издаването на нова заповед за възлагане на ревизията след връщането на преписката на възложилите ревизията орган не поставя началото на ново производство, а създава определеност в процесуалните правоотношения. Тя е насочена към отстраняване на незаконосъобразното действие, послужило като основание за отмяна.

Съгласно разпоредбата на чл.112, ал.2 ДОПК ревизията може да се възлага от: т.1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т.2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От представената по делото Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С. (л.38), следва изводът, че ЗВР и последващите ЗИЗВР, заповедта за спиране и за възобновяване, са издадени от компетентен орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията.

Във връзка с компетентността на ревизиращите органи по делото са представени още: Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на Зам.-Изпълнителния директор на НАП (л.40). От същата се установява, че З. Тикова З. и К. Н. Ц. са посочени за органи по приходите, по отношение на които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 ДОПК. По делото е представена и Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г., издадена на основание чл.10, ал.8 и ал.9 ЗНАП във вр. чл.12, ал.2 ДОПК на Изпълнителния директор на НАП (л.43), с която П. Л. Д. е оправомощен да определя органи по приходите, по отношение на които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 ДОПК.

Съгласно решението по тълк. дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на НАП въз основа на заповеди по чл.12, ал.6, изр. първо ДОПК и чл.10, ал.9 ЗНАП, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция. В мотивите на тълкувателното решение се сочи, че при действието на чл.12, ал.6, изр.първо ДОПК правомощие на изпълнителния директор на НАП или на заместник-директор, комуто той е делегирал това правомощие, е да определи органи по приходите или публични изпълнители, за които не важат ограниченията на компетентността по място, обвързана с принадлежността им към компетентната териториална дирекция. В чл.10, ал.9 от устройствения ЗНАП е създадено правомощие за изпълнителния директор или за оправомощено от него лице, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции, да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Ревизионният акт не е опорочен от обстоятелствата, че ревизията е възложена и в състава на издалите го органи по приходите като възложител на ревизията е участвал орган по приходите от друга териториална дирекция, след като възложителят е от кръга на тези по чл.12, ал.6, изр. първо ДОПК и е определен по реда на чл.112, ал.2, т.1 ДОПК от директора на компетентната дирекция. Включването в персоналните предели на заповедта по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК на длъжностни лица от състава на друга териториална дирекция с указаното ТР е възприето, че не е в противоречие с правилото на чл.11, ал.1, т.1 ЗНАП. Директорът и в тази хипотеза организира и ръководи териториалната дирекция в териториалния обхват, отреден съобразно чл.5, ал.5, т.5 ЗНАП, като не е дължимо отношение на субординация между териториалния директор и адресатите на заповедта му.

В процедурата по извършване на ревизията не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способности - чрез ИПДПОЗЛ и насрещни проверки, мотивите изцяло са основани на преценката по реда на чл.37, ал.4 ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства. Не са допуснати нарушения на изискванията за съдържание, форма и процесуални правила при издаването на РА.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл.4 ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 ЗЕДЕУУ електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено

изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал.3 и ал.4 ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях "усъвършенстван електронен подпис" означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а "квалифициран електронен подпис" означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл.26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото са представени удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги със съдържанието по чл.24, ал.1 ЗЕДЕУУ, обосновава извод за това, че заповедта за възобновяване на ревизия и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал.3 ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

По делото са представени справки от публичните регистри на "Борика" АД и "Информационно обслужване" ЕАД за издадени електронни подписи и удостоверения за квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали както първоначалния РА, така и настоящия. Такива удостоверения са приобщени и за лицата, издали ЗВР. Съдът намира, че тези доказателства не са необходими, предвид разпоредбата на чл.25, т.1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила съгл. чл.52 от 01.07.2016 г., както и на чл.5, т.2, предл.2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Т.е. доказателства за КЕП не следва да бъдат представяни, макар това да е сторено от ответника в настоящото производство, а освен това са събрани и служебно от Съда.

Според чл.28, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция) доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър (база данни), в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл.37, ал.2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл.28, ал.3 ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система, че лицата,

подписали ЗВР, ЗИЗВР и РА с електронен подпис, както и оправомощителната заповед, са притежавали сертификат, издаден от B-Trust Operational SA QES, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичния регистър, поддържан от доставчиците на удостоверителни услуги и достъпни на адреси: <https://www.b-trust.org/bg> и <https://www.stampit.org/bg>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на РА подписалите го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичните регистри <https://www.b-trust.org> и <https://www.stampit.org/bg>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, както и оправомощителната заповед, издадени като електронни документи, са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията, както и че органите по приходите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на документите.

На следващо място, наличието на КЕП на органите, издали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, както и оправомощителната заповед, се установява по категоричен начин от приетите по делото удостоверения, издадени от трети лица, издатели на КЕП – "Борика" АД и "Информационно обслужване" ЕАД. От същите се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и оправомощителната заповед, квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

По приложението на материалния закон:

За да бъде признато и законосъобразно упражнено правото на данъчен кредит следва да са събрани доказателства относно всеки един от юридическите факти, предвидени в действащия към момента на издаване на фактурата закон. Съобразно общите правила за разпределяне на доказателствената тежест, жалбоподателят, който претендира възникването и законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по процесните фактури, следва да докаже при пълно и главно доказване наличието на предпоставките по чл.68 и чл.69 ЗДДС и отсъствие на пречки по чл.70 от закона, които да препятстват упражняването на спорното право.

Правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е отказано поради липса на доказателства за реалното осъществяване доставките на транспортни услуги. Правният спор по делото се свежда до това налице ли са действително извършени доставки по процесните фактури и дали доставчикът е бил добросъвестен. Спорният въпрос за реалността на доставките е фактически въпрос, който в случая се изразява в доказване фактическото извършване на услугите.

От гледна точка на формалната логика наличието на доставка съставлява положителен факт и след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Относно доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според едно от които, всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че ревизираният данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

Съдът намира, че тази част на спора жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест и не доказа претендираното от него и отречено от ревизията право. По делото не са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно реалността на процесните доставки. В конкретния случай не може да се приеме за безспорно установено, че ревизираното лице е получател на извършени услуги, за което не е установено да са платени парични престации от него. С оглед на това се налага изводът, че размяната на насрещните престации е без основание.

Относно доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според едно от

които всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че ревизирият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

В закона няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл.70, ал.5, но по аргумент от противното това е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. Тъй като наличието на реална доставка по смисъла на чл.6 ЗДДС е условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока е "неправомерно" по смисъла на чл.70, ал.5 от закона и е основание за непризнаване правото на данъчен кредит. Следователно по делото следва да се установи дали са били основанията за начисляване на данъка от доставчика по спорните фактури.

За да откаже претендираното от жалбоподателя право на данъчен кредит по спорните фактури, органите по приходите са приели, че няма доказателства, които да установяват реална сделка по тях. В съдебното производство жалбоподателят също не доказва, че доставки по разглежданите фактури реално са извършени. При липсата на убедителни доказателства в този смисъл Съдът не приема за доказано извършването на доставките. Нито в ревизионното, нито в хода на съдебното производство са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно реалността на процесните доставки.

За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указания, че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание от 14.06.2024 г. Съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително че в качеството си на получател по облагаеми доставки, по които е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит, е изпълнил условията за това, и по-специално, че е притежавал данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред; че доставките са използвани за целите на независимата му икономическа дейност; че е налице прехвърляне на собствеността върху стоките. Страната не се справи с разпределената доказателствена тежест и следва да понесе последиците от недоказването.

При разпределение на доказателствената тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Основно място тук има нормата на чл.154, ал.1 ГПК, съгласно която всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципът за дирене на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението на Съда да реши делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част или да отхвърли предявената жалба, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

Съдът намира за законосъобразни изводите на ревизията за липса на реалност на доставката по фактурите, издадени от "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД, "Инко брандс" ЕООД, "Нел 23" ЕООД, "Ренесанс трейдинг" ЕООД, "Цонфорд плюс" ЕООД и "Селектико" ЕООД.

В разглеждания аспект от съществено значение е наличието или липсата на съпътстващи документи към

фактурите.

С оглед събраните по делото доказателства, включително и от изслушаната ССЕ, се установява, че предмет на доставките са били хранителни стоки. В случая се касае за родово определени вещи и съгласно чл.24, ал.2 от Закона за задълженията и договорите собствеността върху същите се прехвърля с определянето им по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени.

В хода на ревизията единствено към фактурите от доставчиците "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД и "Нел 23" ЕООД са представили съпътстващи документи, които ще бъдат разгледани поотделно:

Доставчикът "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД е представил спорната фактура № 0...34/28.02.2019 г. с приложена стокова разписка № 0...1/20.07.2022 г. Съпоставяйки датата на фактурата с датата на разписката, Съдът намира, последната е неотнормима към спорната фактура. Това е така, защото не може фактура, издадена през м.февруари 2019 г., да се обоснове със стокова разписка от м.юли 2022 г., която дори не е съществувала към момента на издаване на фактурата. Казано с други думи, към фактурата не е налице съпътстващ документ, който да обоснове издаването ѝ на правно основание. Но дори е да се приеме, че именно тази разписка е относима към спорната фактура, следва да се има предвид, че в нея липсва подпис за "предал", а именно този подпис е от съществено значение за отговор на въпроса дали същият е в състояние да обвърже доставчика с оглед настъпване транслативния ефект на търговската продажба.

Доставчикът "Нел 23" ЕООД не е представил съпътстващи документи към фактурите, а и от самите фактури не е представил всички – представил е 20 от 27-те фактури, като ревизията е установила, че същият е отразил само 7 от 27-те фактури в дневника си за продажбите. Съпътстващите документи са представени само от ревизираното лице приемо-предавателни протоколи /спесификации/. Така представените протоколи са бланкетно съставени, като липсват имена и длъжност на лицата "за приел" и "за предал". Това не позволява да се установи дали тези подписи са на материалноотговорни лица. Ето защо не е ясно дали така положените подписи са в състояние да обвържат дружествата-съконтрагенти с оглед настъпване транслативния ефект на търговската продажба. Каза се по-горе, че протоколите са представени само от ревизираното лице, а при положение че в самите тях е записано, че се съставят в два еднакви екземпляра – по един за всяка от страните, възниква въпросът защо доставчикът не е представил въпросните протоколи /спесификации/, щом те би следвало да се намират в негово притежание.

В протоколите не е индивидуализирано мястото на предаване на стоките. В хода на ревизията доставчикът не е представил документи за собствен или нает обект, и предвид начина, по който са съставени приемо-предавателните протоколи, не може да се установи в кой имот е извършено предаването на стоките, респективно от кои служители на двете дружества, предвид липсата на доказателства доставчикът да е разполагал с наети по трудово или гражданско правоотношение служители. От своя страна и вещото лице по ССЕ установи, че доставчикът не разполага с материална и кадрова обезпеченост.

При това положение и ССЕ не е могла да установи дали количествата от стоките при доставчиците "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД и "Нел 23" ЕООД, издали фактурите, са надлежно изписани при продажбата им на жалбоподателя. Експертизата не даде категорично заключение за редовност на водените от доставчиците счетоводства.

Този извод не се променя и при съобразяване на приетото заключение на ССЕ. Съдът частично кредитира заключението. В същото е даден отговор на поставените задачи, изготвено е компетентно и безпристрастно. Проследени са осчетоводяванията при жалбоподателя.

Съдът намира за необосновано даденото заключение, че счетоводните записвания при доставчиците във връзка с процесните фактури са правилно съставени. Вещото лице е работило само по документите от съдебната преписка, позиционирана в 2 тома и 18 приложения. Липсата на проверено на място счетоводство на доставчиците не позволява да се установи дали е водена редовна счетоводна отчетност, като няма и данни за използвани от тях счетоводни програми. При това положение не се доказва същите да са имали организирано счетоводно отчитане в съответствие с утвърден от ръководителя индивидуален сметкоплан, дали изготвят финансовите си отчети в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и Национални стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия. В съдебното производство вещото лице не е проверило счетоводствата на доставчиците. Поради това няма данни за редовно заведено от тях счетоводство, с проследяване на кореспонденцията между относимите счетоводни

сметки.

За да се направи преценка за редовността на воденото от доставчиците счетоводство, следва да бъде извършена проверка при тях относно движението и кореспонденцията по всички счетоводни сметки, които имат значение за начисляване на данъка и отразяване на осъществените стопански операции по тях. Поради това, за да се установи редовното и правилно водене на счетоводна сметка 453/2-Начислен ДДС за продажбите, тази сметка следва да се провери и изследва във връзка с кореспондиращите счетоводни сметки. Така, следва да се извърши проверка на отразяването по дебитата на сметка 411-Клиенти - на общата стойност на доставката, съответно по кредита на сметка 453/2-Начислен ДДС за продажбите на размера на начисления данък, както и на отразяванията по кредита на приходните сметки от група 70 в случая 702-Приходи от продажба на стоки - на стойността на данъчната основа на доставката. Също така следва да се извърши проверка и съпоставка на кореспонденциите на сметка 453/2 със сметки 453/8-Начислен ДДС за възстановяване, респ. 453/9-Начислен ДДС за внасяне, а от друга страна кореспонденциите на сметка 411 със сметка от група 50 относно разплащането по доставките. И най-вече, за да се установи правилността и редовността на съответните счетоводни записвания, следва да се извърши съпоставка на отразяванията по посочените счетоводни сметки с отразяванията в съответните месечни и годишни оборотни ведомости, които се съставят за контрол върху правилността на записванията по счетоводните сметки и регистри, като от друга страна се извърши съпоставка и на данните по оборотните ведомости с отразяванията в Отчета за приходи и разходи на търговеца, подаван с ГДД. Именно цялостният преглед на счетоводството в посочения смисъл установява по безспорен начин редовното водене на счетоводството. От друга страна следва да се извърши съпоставка на данните от счетоводното отразяване по указания по-горе начин, с данните относно декларираните доставки и начисления данък съдържащи в дневниците за продажбите и в СД. Именно цялостният преглед на счетоводството в посочения смисъл установява по безспорен начин счетоводното начисляване на данъка, като задължение към бюджета и редовното водене на счетоводството, във връзка с начисляването на данъка и отразяване на доставките. Нито един елемент от горния фактически състав не е установен по делото.

Съдът намира, че не е достатъчно да се установи, че лицето, издало фактурите, ги е отразило в дневника си за продажбите. Липсата на доказателства за осъществена стопанска операция не могат да бъдат заместени от счетоводното отразяване на фактурите като доказателство за съществуването на доставка.

Само констатацията за редовност на воденото от доставчиците счетоводства с оглед извършените осчетоводявания във връзка с процесните фактури, можеше да бъде прието, че разглежданите протоколи като писмени доказателства имат за достоверна дата тази, посочен в тях. Това е така, защото следваше да се установи дали въз основа на тях има извършени счетоводни записвания в книгите на търговците. В тази връзка следва да се има предвид разпоредбата на чл.182 ГПК, според която вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. В същия смисъл е и нормата на чл.51 ДОПК: вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. При това положение по делото има съмнение дали въпросните документи могат да служат като годни доказателства в подкрепа становището на жалбоподателя за реалност на извършената доставка. Това относимо обстоятелство остана недоказано дори и от изслушаната ССЕ.

Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл.4, ал.1, т.4 от Закона за счетоводството. По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н.). От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице

ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход.

В тази връзка Съдът съобрази, даденото от ССЕ заключение, че доставчиците са отчетели приходи, но без да изследва цялостното им счетоводство, а за част от тях е работило въз основа на наличните по преписката извлечения от отделни некореспондиращи помежду си счетоводни регистри, поради което този експертен извод не следва да се кредитира.

По силата на чл.68 и чл.69 ЗДДС данъчнозадължено лице – получател на облагаема доставка, има право да приспадне данъчен кредит за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Приложението на националния закон следва да е съобразено с тълкуването на чл.14 § 1 от Директива 2006/112 дадено в решенията на Съда на ЕС – доставката на стоки не се отнася до прехвърлянето на право на собственост в предвидените от националното право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик. Според т.31 от решението на СЕС по дело 285/11, за да се установи, че по доставките на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършване на облагаеми сделки. Проверката се осъществява от националната юрисдикция, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право (т.32 от решение по дело С-285/11). Доказателствената тежест, съгласно общото правило на чл.154, ал.1 ГПК е на ревизираното лице, което претендира признаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В тази връзка следва да се има предвид, че притежаването на данъчни фактури (документи) от получателя и тяхното счетоводно отражение не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в същите стопански операции. Това е така, защото при оспорване на фактурите относно отразените в тях стопански операции, в тежест на ползващия се от правата по тези документи – в случая ревизираното лице - е да докаже, че отразените във фактурите стопански операции действително са осъществени. За признаване на спорното право преди всичко се изискват доказателства за реалност на доставката, а след това и за правилното ѝ счетоводно отразяване. Това от своя страна означава, че като доказателство за реалност на доставките, ревизираното лице не може да се позовава само на счетоводните записвания.

Съгласно ССЕ от наличните документи не може да се установи реалност на спорните доставки. Липсва търговска кореспонденция между ревизираното лице и дружествата-доставчици, а именно – оферти, заявки. Няма сключени договори за доставка на процесните материали, в които същите да са описани като вид, брой, количество, единична цена и прочие. Макар в.л. да е установило отчетен при ревизираното лице разход за закупени материали, предмет на спорните фактури, от обследваните съпътстващи документи не може да се удостовери реалност на процесните доставки. Вещото лице е работило по документите по представената по делото преписка и от представените от НАП относно доставчиците, но няма доказателства за отчетен приход от страна на дружествата-доставчици, което е от съществено значение.

Останалите четирима доставчици - "Инко брандс" ЕООД, "Ренесанс трейдинг" ЕООД, "Цонфорд плюс" ЕООД и "Селектико" ЕООД, не са представили никакви съпътстващи документи към фактурите.

Наличието на издадени фактури не е достатъчно за удостоверяване наличието на спорните доставки. Договорите могат да бъдат заместени от фактурите, но това не значи, че те обективират реално извършени доставки, а само съвпадение на волеизявленията на страните в тях, че са съгласни да постигнат като резултат договореното между тях по доставките. В тази връзка нееднократно в свои решения ВАС, е имал повод да застъпи схващането, че е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това е причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждаване на договорения резултат, при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС - чл.6, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване - предаване на стоката или извършването на услугата. Това означава, че наличието само на договор, респ. на фактура, не може да породи правомерно упражняване право на данъчен кредит за получателя по доставките, ако той не установи, че издадените му фактури обективират реално осъществени доставки на стоки и/или услуги. За доказване на реалното изпълнение на доставките на стоки и/или услуги задължение е на получателя, за да може да упражни правомерно правото на приспадане на ДДС като данъчен кредит да притежава доказателства за изпълнение на доставките. В този смисъл не може да се приеме, че получателят е поставен в неравностойно положение. Този, който черпи права от доставката, а в случая

това е получателят на стоките, следва да докаже наличието на всички положителни предпоставки на закона за да извърши законосъобразно приспадане на ДДС - чл.6, ал.1, чл.25, ал.1 във вр.с чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС.

В Решение на Съда на Европейския съюз от 18 юли 2013 г. по дело C-78/12, т.38, изрично се посочва, че за преценката дали са налице предпоставките за правото на приспадане на данъчен кредит може да се вземат предвид данни относно доставки предхождащи или следващи разглежданите в основното производство. Относно доказване реалността на доставките следва да се съобрази и Определение на Съда на европейския съюз от 4 юли 2013 г. по дело C-572/11, съгласно което чл.168, б.а) и чл.203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност. Запитващата юрисдикция е длъжна в съответствие с националните правила относно събирането на доказателства да извърши глобална преценка на всички факти и обстоятелства по спора, с който е сезирана, за да определи дали е такъв случаят на доставките, за които се отнасят разглежданите в главното производство фактури. При съвкупната преценка на доказателствата Съдът намира, че от същите не се удостоверява действителност на извършените доставки на стоки от страна на дружествата-доставчици.

При това положение следва да се приеме за несъстоятелна тезата на жалбоподателя, че наличието на документи като издадените фактури и приемо-предавателни протоколи, удостоверява реалността на процесните доставки.

От представените доказателства за изпълнение на доставките не може да се направи извод, че те имат връзка с действително осъществени обективни факти и конкретно място на изпълнение на доставките. Поради това следва да бъдат приложени правните последици от обстоятелството, че фактурите и съпътстващите ги документи не съдържат данни за действително осъществена стопанска операция и не съставляват годни документи по смисъла на чл.71, т.1 и т.2 ЗДДС, въз основа на които може да бъде упражнено правото на данъчен кредит. По изложените съображения, Съдът не споделя твърденията на жалбоподателя за доказани и действително осъществени доставки по спорните фактури – доколкото по принцип има посочен предмет. Това не съответства на цитираните изисквания за съдържанието на фактурите по правото на ЕС и националното право, предвид изискването, че фактурата следва да носи данни за осъществено данъчно събитие, които да могат да бъдат проверени, респективно да има връзка с други документи, в които се съдържат такива данни.

Следователно правилни са изводите на органите по приходите, че предметът на спорните доставки не е доказан от съпътстващите ги документи, а сами по себе си фактурите не доказват това. Фактурата като първичен счетоводен документ има за цел да отрази вече осъществили се факти в обективната действителност – обобщени чрез понятията за стопанска операция по възприетата технология на ЗСч и за доставка на стоки по смисъла на ЗДДС. Възникналите факти преди издаването на една фактура следва да могат да бъдат доказани с предвидените в закона способности и по-конкретно доказателствени средства, които установяват относими обстоятелства към действителното осъществяване на доставка от съответния вид. В тази връзка следва да се има предвид, че е налице оспорване на процесните фактури и съпътстващите ги документи още в хода на ревизията. Доколкото органът по приходите е такъв по ръководство и решаване в извънсъдебната фаза на производството, то очевидно няма как и пред кого да направи нарочно изявление за оспорване. Това оспорване се съдържа имплицитно в РД и РА с отказа на органите по приходите да зачетат убеждаващото въздействие на фактурите.

Установените от ССЕ данни за извършени ВОП не могат да бъдат обвързани с последващи доставки към жалбоподателя. Ревизираното лице е дало писмени обяснения, че стоките са транспортирани за сметка на преките доставчиците, но в този аспект на спора не са представени товарителници, пътни листове, експедиционни бележки, или каквито и да било други придружаващи фактурите доказателства, които да документират приемането на стоките.

Следва да бъде споделена мотивировката на ревизията и на решаващия орган, че участието на преките

доставчици в стопанските операции, противоречи на принципа на добросъвестност при осъществяване на търговските отношения, защото самото ревизирано лице фактически е получило доставките на шоколадови, захарни изделия и пакетирани храни като ВОП. В този смисъл действително съвкупната преценка на установеният от ССЕ факт на осъществени ВОП в съвкупност с фактурирани от доставчиците безстокни фактури, води до извода заключението за несъмнено знание у получателя. От това следва, че посредством процесните доставки ревизираното лице е упражнило право на данъчен кредит по издадените му фактури, вместо да само да начисли ДДС по ВОП с протокол по чл.117 ЗДДС. Налице е заобикаляне на закона, тъй като посредством покупко-продажбата се реализира право на приспадане на данъчен кредит, който не му се следва.

Ето защо правилно и решаващият орган е приел, че като получател по фактурите ревизираното лице е знаело, че участва в поредица от сделки с цел избягване на плащане на данъчни задължения, като по този начин само се е поставило в положение на недобросъвестно лице, което съзнателно участва във веригата от доставки и поради това не може да бъде защитено от принципа на правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания.

Съдържанието на доказателствената тежест е правото и задължението на Съда да приеме за ненастъпили правните последици на недоказаните факти. Предвид неустановеното получаване от жалбоподателя на стоките по фактурите не е осъществен пораждащия правото на приспадане на данъчен кредит юридически факт по чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС. Добросъвестността на получателя по доставка е изключена, когато не докаже, че действително е получил насрещната престация по доставката или реалност на доставката. Това е така, тъй като е страна по двустранен договор за доставка и трябва да знае, всички обективни факти, свързани с осъществяване на доставката. Когато не установи такива факти, следователно не е участвал при осъществяване на доставката, а след като притежава фактура, която не е свързана с получена от него доставка по двустранен договор, то следва извод и знание за формално (документално) издаване на фактурата.

От постоянната съдебна практика на Съда на ЕС (например Решение от 14.12.2000 г. по дело Emsland-Starke, C-110/99, Recueil, стр. I-11569, т. 52 и 53, решение от 17.07.2014г., съединени дела A. Torresi (C-58/13) и Pierfrancesco Torresi (C-59/13), ECLI:EU:C:2014:2088, т. 42 – 46 и други) следва, че за да се установи наличието на злоупотреба с право по правото на Съюза, са необходими обективен и субективен елемент, които съответно изискват да бъде установено следното:

А) обективният елемент на злоупотребата с право изисква от определена съвкупност от обективни обстоятелства да следва, че въпреки формалното спазване на предвидените в правната уредба на Съюза условия, целта, преследвана от тази правна уредба, не е постигната.

Б) субективният елемент на злоупотребата с право изисква да е налице намерението да се получи неправомерно предимство от правната уредба на Съюза, като изкуствено се създават условията, необходими за неговото получаване.

Когато не може да се направи извод, че се касае за действително осъществена доставка, такива данни могат да сочат на извод за привидно съглашение. Твърдението на ответника, че жалбоподателят като получател по процесните фактури е знаел, че участва в привидни сделки, е относимо към субективния елемент на злоупотребата с право. Знанието на страната, свързано с привидността на сделката, се свежда до два отделни елемента – възможност за знание и задължение за знание. Същите могат да бъдат сведени до изясняване на обстоятелството дали получателят е положил грижата на добрия търговец и дължимите в тази връзка усилия с оглед естеството на конкретната доставка, т.е. касае положителни действия. Така според практиката на Съда на ЕС: "Когато получателят по доставката, въпреки положените дължими усилия в рамките на разумното, не е знаел, че сделката е привидна, следва да се счита за добросъвестен, и правото на приспадане не може да бъде отказано, дори и да са налице обстоятелства, които сочат на друго. Според Съда на ЕС, установяването на режим на обективна отговорност би надхвърлило необходимото за защита на държавното съкровище" (в този смисъл Решение от 11.05.2006 г. по дело Federation of Technological Industries и др., C-384/04, Recueil, стр. I-4191, т.32 и Решение от 21.02.2008 г. по дело Netto Supermarkt, C-271/06, Сборник, стр. I-771, т.23).

Следователно, установяването субективния елемент - получателят е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е привидна или злоупотреба с право се отнася до спазването на

принципа за добросъвестност от получателя по доставката. Този принцип отразява дължимото поведение, произтичащо от общата забрана за злоупотреби и измами, както и от принципа, съгласно който никой не може да се ползва от правата, предоставени от правния ред на Съюза, с измамна цел или с цел злоупотреба и от принципа на защита на оправданите правни очаквания. За значението, което се отдава на добросъвестността на данъчнозадълженото лице, в контекста на правото на приспадане на ДДС, свидетелства съдебната практика на Съда на ЕС., изразена в решения Optigen и др., C-354/03, C-355/03 и C-484/03, EU:C:2006:16, Kittel и Recolta Recycling, C-439/04 и C-440/04, EU:C:2006:446, Mahagibben и Dóvid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, Tyth, C-324/11, EU:C:2012:549, както и определения Forwards V, C-563/11, EU:C:2013:125 и Jagieiiio, C-33/13, EU:C:2014:184, както и например:

Търговците, които взимат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото на приспадане на ДДС (в този смисъл C-384/04 Federation of Technological Industries and Others [2006] ECR I-0000, § 33). Не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския субект да вземе всички необходими мерки, за да се увери, че осъществяваната от него сделка не го води до участие в данъчна измама (вж. в този смисъл Решение от 27.09.2007 г. по дело Teleos и др., C-409/04, Сборник, стр. I-7797, т. 65 и 68, Решение по дело Netto Supermarkt, т. 24 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Vlaamse Oliemaatschappij, C-499/10, т. 25).

Националната юрисдикция е задължена да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали данъчнозадълженото лице е действало добросъвестно и е взело всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната операция не го довежда до участие в данъчна измама. В хипотезата, при която тази юрисдикция стигне до извода, че с оглед на обективни данни е доказано, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от избършена от другата страна по доставката измама, и че не е взело всички зависещи от него разумни мерки за избягване на тази измама, ползването от правото на освобождаване от ДДС би могло да му бъде отказано (в този смисъл решение Mecsek-G., EU:C:2012:547, т. 53 и 54). Грижата на добрия търговец представлява мярка за добросъвестно поведение на получателя по доставката по смисъла на чл. 302 ТЗ. Ако не е положена тази грижа, търговецът е недобросъвестен, в който случай при наличие на обстоятелства, сочещи на злоупотреба по правото на ЕС, следва да бъде отказано правото на приспадане на данъчен кредит. Добросъвестността на търговеца, получател по доставката, не може да съставлява самостоятелно основание за признаване на правото на приспадане без да е доказано реалното получаване на стоките или услугите по сделката. Това е така, тъй като без да получена доставката, не възниква право на приспадане на данъчен кредит. Добросъвестният търговец, ако действително е получил стоките или услугите, следва да разполага с доказателства за предаването на стоките и приемането на услугите. С оглед на това, ако е положил дължимата грижа, следва да разполага с всички доказателства за осъщественото изпълнение по доставката, в противен случай следва да може да представи разумно обяснение защо не разполага с доказателства.

Тези факти са налице в процесния случай, тъй като жалбоподателят не представи относими доказателства за обстоятелства, които според естеството на спорните доставки, сочат изводи за изпълнението им. Съответно на това жалбоподателят не е положил дължимата грижа, а именно грижата на добрия търговец да води делата си по начин, който му позволява да докаже правата си съответно да бъде осъществен контрол от органите по приходите върху законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит.

С оглед на изложеното Съдът намира, че от представените доказателства не може да се обоснове извод за наличие на реално осъществени доставки по издадените от "Кей Ай Кей фънд мениджърс България" ЕООД, "Инко брандс" ЕООД, "Нел 23" ЕООД, "Ренесанс трейдинг" ЕООД, "Цонфорд плюс" ЕООД и "Селектико" ЕООД фактури, поради което РА е законосъобразен.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури, задължението за данък върху доходите на физическите лица, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главните задължения.

Така мотивиран е на основание чл.160 от ДОПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Мистрал дистрибуция" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22002222002642-091-001/10.07.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1380/29.09.2023 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно определените му задължения по ЗДДС в общ размер 202 627,01 лв., както и начислените лихви в общ размер 85 127,62 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: